

“Ik verkondig u een vreugdevolle boodschap: Heden is u een Redder geboren, Christus de Heer.” Deze woorden van de engel maak ik graag tot de mijne. We vieren de geboorte van Christus. Dat is reden tot vreugde. Want we vieren dat in Hem God zelf in onze wereld is gekomen. Er is reden tot dubbele vreugde, want deze viering is niet louter een herinnering aan een gebeurtenis uit lang vervlogen jaren. Nee, ze is nog altijd actueel: heden, vandáág is ons een Redder geboren.

We vieren dat Christus nú onder ons tegenwoordig komt als onze Redder. Hij wordt in deze nacht opnieuw geboren, voor ons. Om óns te redden. Lopen wij dan gevaar? Waarvan of waaruit zouden wij gered moeten worden? Dat onze wereld niet veilig is, lijkt me een understatement. Er zijn gevaren van allerlei aard. En onze verwachtingen zijn hoog gespannen. Natuurlijk zouden we graag zien dat deze nieuwe geboorte van Christus een acuut einde maakt aan alle oorlogen, aan de voortgaande armoede en de ellende die in onze grote en kleine wereld het leven van talloze mensen beheersen en bedreigen. Maar dat zou niet meer dan symptoombestrijding zijn.

Het evangelie suggereert een ander soort redding. De wereld wordt beter bij de gratie van onze ontvankelijkheid voor de boodschap van Kerstmis. De redding die Christus brengt heeft betrekking op ons lichamelijk en geestelijk welzijn. De aangezegde redding is allereerst voor ieder van ons persoonlijk. Ze is radicaal te noemen, omdat ze de oorzaak zelf van alle onheil geneest. Bij de geboorte van Johannes de Doper zong zijn vader, Zacharias, een profetisch lied dat de Kerk nog iedere morgen zingt in het ochtendgebed, bij het opgaan van de zon, aan het begin van een nieuwe dag. In dat lied wordt de redding bezongen die God ons in zijn barmhartigheid heeft gebracht. Namelijk: de vergeving van onze zonden.

Zonde is een lastig begrip waar we het liever niet over hebben. Maar als we over redding willen spreken dan ontkomen we er niet aan om ook de kwaal ter sprake te brengen. De arts kan ons alleen maar helpen genezen op voorwaarde dat de diagnose van de ziekte juist gesteld is. In de Bijbel wordt zonde beschouwd als de fundamentele ongehoorzaamheid van de mens jegens God. Zonde is dat de mens zichzelf tot god maakt en vergeet dat hij een schepsel is, door God gemaakt en bemind. Zonde is waar wij het wezenlijke van liefde als zelfgave ten bate van de ander perverteren tot een cultus van het eigen ego. Het pad van de zondaar loopt dood, zegt de Psalm. Diep in ons hart weten we allemaal dat het waar is. Elke oorlog, iedere strijd, alle onrecht: het is het gevolg van ons verraad aan de liefde die God is.

“Heden is u een Redder geboren, Christus de Heer. En dit zal voor u een teken zijn: gij zult het pasgeboren kind vinden in doeken gewikkeld en liggend in een voederbak.” Onze redding ligt in een terugkeer naar onze oorsprong. God is kind geworden. Deze nacht. Met Kerstmis vieren we dat God zich toont in de ongerepte afhankelijkheid en kwetsbaarheid van een kind. In dit Kind ligt onze redding. *“Als ge niet wordt als kinderen, zult ge het Rijk der*

hemelen niet binnengaan,” zal Jezus zijn latere leerlingen voorhouden. In de eenvoud van het kind weerspiegelt zich de grondhouding van de ware gelovige. Geloven is immers niets anders dan al je hoop en vertrouwen op God stellen: je –in al je menselijke kwetsbaarheid– totaal afhankelijk weten van Zijn bevrijdende liefde. Door zo’n geloof worden wij gered.

Wij mensen houden ons vaak zo groot. We menen dat we het allemaal zelf moeten klaren in het leven. En dat we vooral niet moeten laten merken dat we diep in ons hart eigenlijk heel klein, arm en hulpeloos, onzeker en kwetsbaar zijn. We overschreeuwen onze broosheid; verhullen onze kwetsuren. Zwakke plekken zijn de doelwitten waarop we afgerekend worden. Althans dat denken wij. En we denken het omdat we zo met anderen omgaan.

God is een zwakke mens geworden. In Jezus. In het kind van Betlehem heeft God ons laten zien hoe Hij is en wie Hij voor ons wil zijn. Er was voor Hem geen plaats in de herberg om ter wereld te komen. Voor dit kind was er geen plaats in de geborgenheid van de toenmalige samenleving. Het waren de herders, de simpelen, het uitschot, buiten in het open veld, die wel ontvankelijk waren voor het teken van het pasgeboren kind. In Jezus is Gods redding ter wereld gekomen. En Hij wil zijn thuis vinden in het hart van de eenvoudigen.

In het kind van Kerstmis openbaart God ook onze eigen bestemming. God wil geboren worden in ons hart, in die kern van ons bestaan, in dat deel van ons persoon waar we thuis zijn bij onszelf. Of waar we, langs vele omwegen en over bergen en dalen van hoogte- en dieptepunten, naar op weg zijn om thuis te komen. Of waarvan we vervreemd zijn geraakt; daar waar het kleine kind in ons roept, waar het huilt, waar het pijn lijdt en verdriet heeft, waar het zich niet gewenst voelt en gekwetst, afgewezen en verwaarloosd, mishandeld, misbruikt of geestelijk verminkt.

Was er tot nu toe geen plaats voor dit goddelijk Kind in de herberg van ons persoonlijk bestaan, hielden we tot nu toe ons hart gesloten, laten we dan vannacht al onze angst varen. Openen we nu dan ons hart voor dit Kind, opdat het in ons geboren kan worden, zodat we het kind in onszelf hervinden en tot nieuw leven laten komen. Oog in oog met de kwetsbaarheid en broosheid van God, mens geworden in het Kerstkind, hoeven we onszelf niet langer meer groot te houden. Nu wil onze Redder in ons geboren worden, om ons te genezen, te koesteren en lief te hebben. Opdat wij kinderen van God zouden worden. Want God heeft in ons zijn welbehagen gesteld. We zijn kostbaar in zijn ogen. We zongen het zojuist met de woorden van de Psalm: Gods Woord tot ons gericht: *“Jij bent mijn kind. Ik heb je heden verwekt.”* Zo is het. Moge het ook zo zijn voor u en voor mij: een zalig Kerstfeest! Amen.